

Gálla Edit

A lövöldöző

Kénytelenek bombavető robottal
felrobbantani, szólt az utolsó figyelmeztetés
hosszas tárgyalás után – ez szép tőlük,

hősies; a meleg, a tömeg,
a tüntetés,
a lövegzápor ellenére,

a férfiak, fehérek, feketében, fel s alá szaladnak –
én szilárdabb célpont vagyok,
fényben és sötétben egyaránt tömör,

engesztelhetetlen,
fekete sziluett.
A békepártiak szétszéledtek körülöttem,

elűzte őket a harag,
mint a lepracsengettyű, mint az érett
hullaszag.

Halálom higiénikus lesz,
ehhez értenek: a pépesítés, préselés,
légmentesítés mérnökei –

egy szisszenést se hall majd a kívülálló.
Se dobpergés, se csillagos zászló:
a betonról azonnal felsikálnak,

csak pár fotó marad rólam,
meg egy postmortem
érvénytelenített kitüntetés.

És válaszoltam.
Így lettem
tűzijáték a szürkületben,

lángot bugyborékoló forrás, véres
fáklya az égen.
Talán senki se látta a végem,

de ezt a láncot nem szakíthatja el
emberi fegyver: mint a gépszíj, hajt előre
mindenkit a végzet, és fennakad újra meg újra,

ahogy engem összetört –
a sorban állás, a segély úrlapok,
disznó röhögés izzadt öltözőkben,

fülbe üvöltés, gépesítő
hadgyakorlatok –
a páncélrobot gombnyomásra ledarálhatja napjaim –

mégis, ami most történt, tudom, nem semmisül meg:
izzik, mint a gyűlölet,
mint tenyéren elnyomott csikk,

és eltalál majd téged is, akiért öltem,
akiért összevéztem a kezem:
ezt az üszkös csonkot

nyújtom most feléd a mélyből,
először, utoljára,
élő kezedhez emelem.